

"El PSC s'ha d'afirmar com a partit nacional"

Raimon Obiols deixarà el mes d'octubre la primera secretaria del PSC. Però abans vol que el PSC es reformi i s'obri al conjunt de l'esquerra catalana. Està disposat a discutir amb qui sigui el model que defensa. En aquesta entrevista explica les seves raons.

RICARD CUGAT

Fa uns dies un grup de dirigents del PSC, encapçalats per Pasqual Maragall i Joaquim Nadal, van fer públic un manifest reclamant responsabilitat al partit i abonant la candidatura de Narcís Serra a una primera secretaria forta i integradora. Què li sembla el manifest?

—Bé. En faig una valoració positiva, perquè es col·loca en la línia que molts preconitzem, que és la de donar prioritat a la creació d'un Nou Projecte per fer possible l'alternança a Catalunya. També comparteixo la necessitat d'un congrés integrador i obert.

—L'hauria signat, doncs.

—No l'hauria signat per una raó. En aquest moment, la meua posició en el partit és, no de confrontació, però sí de debat. Compartint els continguts, crec que hi ha qüestions que s'han d'anar discutint i sobre les quals el manifest no es pronuncia.

—El manifest també convida indirectament Raimon Obiols a acceptar la presidència del PSC.

—No esmenta noms. No m'hi sento especialment al·ludit.

—Per què rebutja la presidència del PSC, que també li ha ofert Serra personalment?

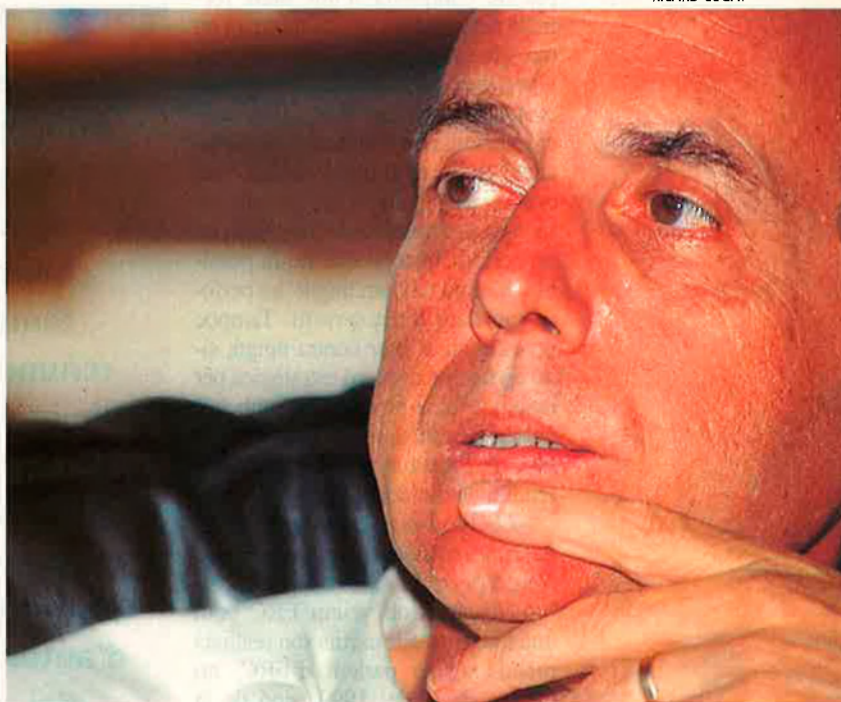
—A mi m'agrada molt debatre, i la presidència sempre et dona un caràcter d'arbitratge, de neutralitat, i no m'hi veig.

—En el cas que el congrés del PSC assumís oficialment el Nou Projecte que vostè defensa, acceptaria la presidència?

—Jo he estat sempre a la disposició del partit. Mai no faré una contraposició radical entre els meus plantejaments i els plantejaments de la majoria de companyes i companys del partit. Però ara el que cal és que hi hagi debat, hi hagi noves idees i nous plantejaments, més enllà dels plantejaments retòrics de dir que hem de ser entusiastes al voltant del nou primer secretari. En definitiva, el paper que fem l'un o l'altre depèn poc del càrrec. Depèn més del que es digui o es faci. Els càrrecs no m'han preocupat mai, i ara menys.

—Com i qui ha de vertebrar aquest Nou Projecte?

—A Catalunya hi ha un ample espai social i polític que va des del centre cap a l'esquerra, que pot arribar a assolir cotes de més del 40% dels vots. El paisatge polític a Catalunya va canviant; després del pacte entre

PP i CiU s'ha produït una clarificació. A tot això, s'hi afegeix un tercer factor, d'ordre biològic: l'any 99 en farà dinou que tenim un govern de CiU. Per tant, sense cap complex i amb tota rotunditat, hem d'afirmar que hi ha la possibilitat —no la certa— d'una majoria progressista a les autonòmiques. Però això s'ha de fer més enllà de les fronteres d'un partit o d'un altre. De moment, les relacions entre els partits de l'esquerra han millorat substancialment. Les dues centrals sindicals majoritàries, UGT i CCOO, s'han posat en sintonia, com també un estol ampli de gent significativa de Catalunya, sense carnet de partit. Cal continuar treballant en aquesta línia...

—Però com s'articula aquest projecte?

—No hem de posar el carro davant els bous. De primer hem de parlar de continguts, no de fórmules. Pel que fa als continguts, jo he avançat cinc punts que poden servir per fixar-los. Són la centralitat de l'escola i de la formació com a prioritat de la socialització de-

Raimon Obiols, durant l'entrevista: "Les relacions entre els partits d'esquerra han millorat substancialment. Ha desaparegut la polèmica estèril entre les forces polítiques".

mocràtica de les noves generacions a Catalunya, el foment de la igualtat d'oportunitats socials, de gènere i territorials, l'establiment d'un nou pacte econòmic i social amb l'objectiu d'assolir la plena activitat i avançar en el repartiment del treball, la reforma polítics-administrativa de la Generalitat que potencii el paper dels ajuntaments, i en cinquè lloc, l'endegament d'una ecopolítica que avanci cap a patrons de desenvolupament sostenible.

—Entre aquests cinc punts no n'hi ha cap que faci referència al debat sobre el model d'autogovern o sobre el model d'articulació entre Catalunya i Espanya. És un tema evitat per no plasmar les diferències sobre aquesta qüestió entre els partits d'esquerres catalans?

—No. És la percepció que el procés de realització nacional s'anirà fent en un terreny d'estratègia de país, no pas de conquesta d'uns drets formals determinats. En un moment en què els estats nació veuen per dalt i per baix reduïdes les competències, la cosa essencial en la realització nacional de Catalunya no és un canvi en l'estatut d'autonomia, sinó que es pugui dur a terme una estratègia progressista de país. Som en un període històric que ho fa possible. Mai no havíem tingut un període tan llarg d'autogovern. Tampoc no es tracta d'anar contra ningú, sinó de fer una coalició estratègica per inaugurar una nova etapa, amb impulsos positius, sense estimular la idea de l'enemic exterior que tanta rendibilitat ha donat a CiU.

—De l'independentisme d'ERC a la concepció del catalanisme de Narcís Serra hi va un abisme...

—Nosaltres no veiem ERC com una foto fixa. Els partits són realitats mòbils. Quan parlem d'ERC, no parlem de la del 1999, sinó de la dels anys 30, la de l'antifranquisme i la del present. La caracterització d'ERC com un partit independentista radical no es correspon amb aquesta visió evolutiva. ERC té una prioritat nacionalista, igual que en el passat, quan tenia també formulacions que eren compatibles amb les nostres formulacions, que és l'època més gloriosa d'aquest partit. ERC i el socialisme català havien anat junts a les eleccions. Naturalment que entre ERC, IC i el PSC hi ha posicions diferents, però no han de ser un obstacle perquè es desenvolupi una sinèrgia.

—A l'altre extrem, dins el seu partit, hi ha qui creu que el PSC ha de supeditar la seva política als interessos generals del PSOE.

—Sobre aquest punt, les últimes declaracions dels dirigents del PSC, com el manifest de què abans parlàvem, van marcant una inflexió. Hi ha una evolució molt visible, aquests últims mesos, cap a prioritzar una estratègia nacional, d'objectiu català. Això no ens impedeix de continuar fent la nostra aportació a la ne-

cessària reforma del projecte socialista en l'àmbit de l'estat, i també d'Europa.

—Per assolir aquest objectiu el PSC s'ha de replantejar o de reformular les seves relacions amb el PSOE?

—El PSC el que ha de fer és afirmar-se com a partit nacional, com a partit català que, tal com diuen els seus estatuts, en virtut de la seva sobirania pacta un acord d'articulació federativa amb la resta del socialisme estatal. El que és important és que el PSC aparegui com el que és, com un microcosmos que reflecteix la realitat plural de la societat catalana de progrés, amb els seus diversos components. Però com a partit nacional. Tal com diu Pasqual Maragall, com a partit de catalans i catalanes que són socialistes. No com a socialistes que actuen a Catalunya.

—Una de les maneres que té d'afirmar-se com a partit nacional és recuperant el grup parlamentari propi al Congrés dels Diputats?

—No hi ha cap porta tancada en aquest sentit. El que passa és que no veig en aquest moment que això sigui un objectiu prioritari. Té caràcter emblemàtic, però hi ha en aquests moments uns altres objectius de molta més transcendència. A més, és difícil d'assolir, no per la voluntat dels socialistes catalans o espanyols, sinó perquè requereix un consens sobre la reforma de la cambra. Jo no m'hi obsediria gaire, en això.

—On rau la sobirania del PSC?

—La nostra sobirania resideix en la capacitat de definir estrictament la nostra política a Catalunya. Pel que fa a la política espanyola, només cal recordar que a les eleccions generals guanyem CiU amb escreix, com el 3 de març d'enguany.

—Quina persona pot dirigir el Nou Projecte que abans vostè ha definit?

—El socialisme català sempre ha tingut un lideratge plural i múltiple. Mentre jo he estat primer secretari del partit no solament no he frenat això, sinó que ho he estimulat. El lideratge autèntic és el que emancipa i promou nous lideratges, no com aquells qui es pensen que el que cal fer és tallar el cap dels qui els poden fer ombra. Ara tenim molta gent a primera línia...

—A primera línia sembla que hi hagi overbooking.

—Overbooking? Ja ho veurem. En tot cas és un fet. Les disputes per càrrecs o cadires sempre m'han produït un cert sentit del ridícul. A mi, no m'agrada distribuir: tu seràs allò, i jo això; a mi, m'agrada fer política.

—Al PSC sembla que ja sigui tot distribuït. Narcís Serra primer secretari del partit, i Joaquim Nadal candidat socialista a les eleccions de 1999.

—No es pot dictaminar apriorísticament tot, d'una manera rígida. S'ha anat clarificant el panorama. Sem-

"Una de les claus interpretatives per les quals vaig anunciar amb molt de temps que renunciava a la primera secretaria era per a evitar una confrontació que podia significar un risc d'autoimmolació del partit".

bla clar que hi ha una majoria en aquest moment en l'organització del PSC i en el món institucional socialista de Catalunya en favor d'una candidatura d'en Serra com a primer secretari. Jo no hi he volgut ser un obstacle. De primer perquè ja fa tretze anys que sóc primer secretari, i segonament per evitar d'entrar en querelles absurdes. Una de les claus interpretatives per les quals jo vaig anunciar amb molt de temps que renunciava a la primera secretaria era per a evitar una confrontació que podia significar un risc d'autoimmolació del partit, com va ser el cinquè congrés del PSUC. Ara ha quedat el terreny molt aclarit. Es tracta que surti del congrés una fórmula amb la qual tots els sectors del partit, totes les sensibilitats, s'hi puguin sentir còmodes.

—*La ponència marc del vuitè congrés, previst per a l'octubre, no recull cap de les seves propostes principals.*

—Aquest serà el debat interessant. Hi ha gent a les agrupacions que presentarà esmenes en aquest sentit. També les darreres preses de posició públiques de Narcís Serra s'apropen, amb matisos, a tot això. Parla de Nou Programa, jo de Nou Projecte. Espero que la ponència es reformuli, i farem tots els possibles perquè així sigui. Si es va per aquí, i el partit entra en una línia de cohesió, integració i obertura, aleshores serem tots corresponsables de tirar endavant la nova fase.

—*I si no?*

—He estat en minoria en altres ocasions, dins el socialisme català. No passa res. Estar en minoria té l'inconvenient que manes menys, però té l'avantatge que pots parlar amb molta més llibertat. El que desitjo és que hi hagi acord, solidaritat interna, i respecte a les posicions i a les persones, juntament amb una reforma que obri les finestres del partit.

—*Està disposat a no pertànyer a la nova executiva del PSC que sorgeixi d'aquest congrés?*

—Depèn. Si per desgràcia es produís un congrés en què s'imposessin actituds que jo no pogués compartir, naturalment que no podria ser a l'executiva. Però desitjo i crec que és possible fer un debat sense confrontació, de reforma del partit, per reduir el pes de poder no polític, de l'estructura interna, i que marqui com a objectiu un Nou Projecte per a Catalunya.

—*Es pot dir que la candidatura de Narcís Serra com a primer secretari té el seu suport?*

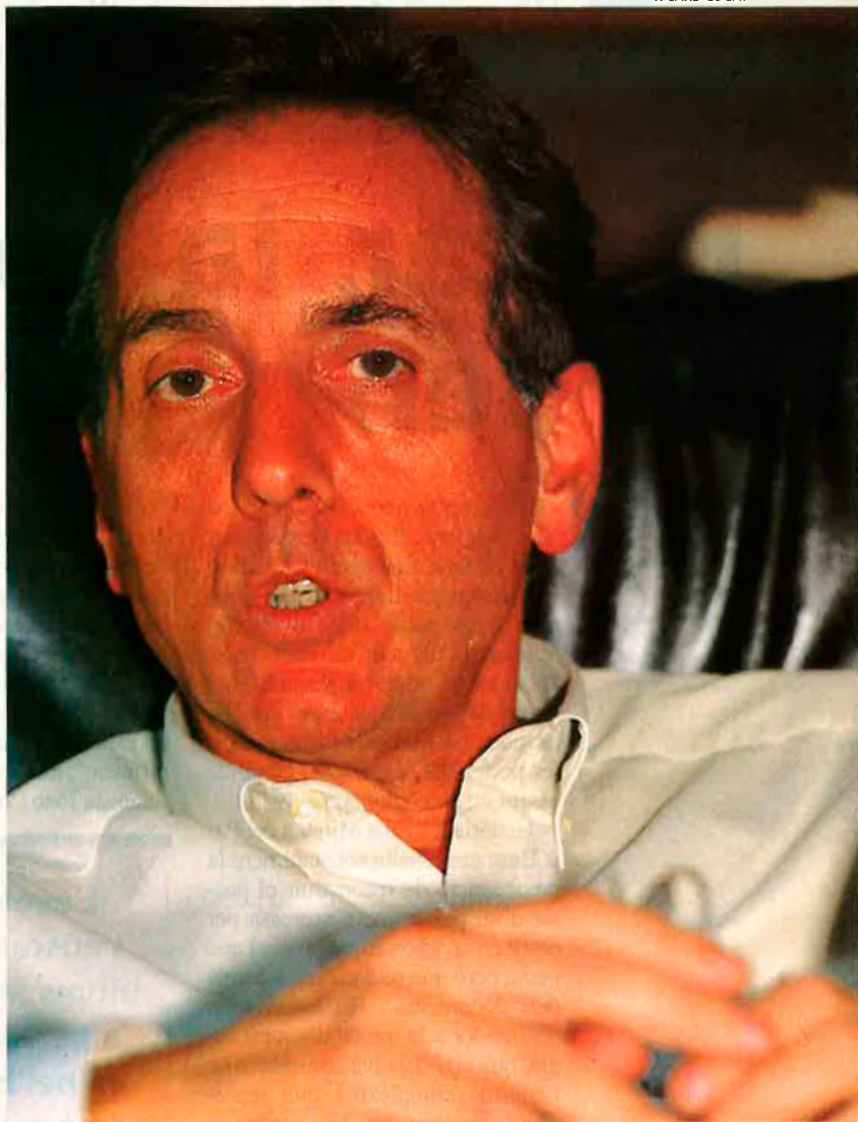
—En la mesura que he renunciat a presentar-me vol dir que hi dono suport implícit.

—*Tal com està la sensibilitat interna del PSC des de fa mesos, és diferent parlar de suport implícit o parlar de suport explícit.*

—En honor a la veritat he fet tot el que havia de fer per trobar una sortida raonable a l'actual situació.

—*Considera essencial la reforma del partit. En què consisteix aquesta reforma?*

—Hem d'anar cap a una situació nova en què els mecanismes administratius i d'organització tinguin el pes que han de tenir. El secretari d'organització no pot ser el número dos o tres del partit, sinó que ha de tenir el perfil tècnic que té en el partit laborista britànic o en l'SPD alemany. També cal que les llistes i candidatures s'elaborin amb mecanismes democràtics i transparents.

—*Creu que la candidatura de Narcís Serra té força per a fer aquesta reforma, si pensem que qui l'ha promoguda pertany precisament a l'estructura organitzativa del partit?*

—La força en un partit socialista no depèn d'un company, sinó de tot el partit. Els milers de persones que formen el partit no poden restar subordinades als interessos d'un sector. Tenim un partit de l'època del moviment obrer clàssic, i necessitem un partit per a la societat de l'Internet.

—*Per cert. Vostè que el veu sovint a l'executiva federal del PSOE, què en diu Felipe González, de tot el que passa al PSC?*

—Doncs, molt poc. Ho respecta molt. Mai no hi ha hagut interferències, perquè també pensa que els catalans acabarem trobant la sortida positiva del mapa. No és la indiferència del ja us ho fareu, sinó pensar que ja ens en sortirem.

—*No hi ha hagut mediació entre Serra i Obiols?*

—No em consta. Almenys pel que fa a mi.

Raimon Obiols aposta per recatalanitzar el PSC: "El PSC ha d'afirmar-se com a partit nacional. Tal com diu Pasqual Maragall, com a partit de catalans i catalanes que són socialistes. No com a socialistes que actuen a Catalunya".

Pere Martí